

§. 110. *Исполнѣтъ Голиаѡъ призовава Евреитѣ
на бой.*

Подирь туй става бой съ Филистимлянитѣ. Когато двѣтъ войски бѣхъж расположены една срѣщо друга, излѣзва отъ рѣдѣтъ на иноплеменницитѣ единъ Филистимлянинъ, чловѣкъ силенъ и много едъръ, на име Голиаѡъ, и повторително призовава одного отъ Евреитѣ на единоборство. Той бѣ облѣченъ въ броня, мѣдень шлемъ му покрываше главата и мѣдень щитъ браняше ременѣтъ му. Тогази Саулъ обѣща голѣмы награды и самата си дъщеря врене да даде за жена на оногозъ, който бы побѣдилъ призовательтъ; но никой не смѣше да излѣзе на срѣща му. А Голиаѡъ укорно подиграваше Евреитѣ за страхливостта имъ. (Царс. А. ̄з̄і. 1—34.)

§. 111. *Давидъ са прѣдставя за да са сбие съ
Голиаѡа.*

Давидъ смутенъ за посрамванъето на народѣтъ си, самоволно са прѣдставя за да са бие. Но Саулъ, като гледаше на възрастта му не са увѣряваше да го остави, като рече: „Не можешъ ты дѣте да са биешъ съ такъвъ силенъ мжжъ.“ — А Давидъ му отговаря: „Не бой са, царю, когато азъ пасѣхъ бащинитѣ си овцы, дойде въ стадото расланъ и грабнѣ овца, азъ го погнѣхъ, убихъ го и отъ устата му отървахъ овцата. Сжщо тѣй убихъ и мечка. Богъ слѣдователно, който ма опази отъ расланѣтъ и отъ мечката, той ще ма опази и отъ тогози Филистимлянина.“ — Тогази Саулъ му дума: „Иди, Богъ ще бжде твой помощникъ.“ (Царс. А. ̄з̄і. 32—38.)